

Vagy csak figyelni lehet, meredni
az éjszakai repülők ég-hosszú fény-hasadásaira,
üveges szemet tágítva
a púposodó hóföretegre,

és ráborulni isten hideg ölére,
mint deres, süvítő gödrébe a kutya?

DÖBRENTEI KORNÉL

Nevető Jézus

Káin szíve újra felhőtelen;

*mázsás esőcseppek zúzzák aszályló
szemünk, szivárványt sóhajtunk az
égre, míg zsoldárpeckelte szánkba
belezuhog álmrohasztó veritéke
a mennynek, velünk nőnek sebeink,
angyalt égető máglyák a rózsák,
hullaszag árad az őszből, mázsás
esőcseppek zúzzák szemeink,
zászlókban a hit napfogyatkozása,
a ragály fekete hullámai
porlasztják homlokunk: a gondolat
domborműveit, sárszaggató
körmök holdjairól szomorú
ragyogás fertőzi a földet,
az üvöltés tengerjárása minden
torokban, aztán a tél margarétaszűz
kényszerzubbonya, a kénszagú
csillagokkal kivert csöndben karácsonyfa
ékesül égről letépett madarakkal,
akikben megölve már a messzeség,
túlelő drótok a láthatár
szélénél —*

*Koponyánkon ha pisztolylövés
tör lyukat, a kised Jézus
a szörnyű kürtön át ránk nevet,
és löporfüstből eresztett, koravén
szakállá tisztára söpri a szívünk.*